

E M I L K Ř I Ž K A

NEJLEPŠÍ HOROR TOHOTO ROKU!

H O Ř K Á M Ú Z A

Hořká múza

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Emil Křížka

Hořká múza – e-kniha

Copyright © Rosier, s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

E M I L K Ř I Ž K A

H O Ť K Á
M Ú Z A

 ROSIER

„Člověk může všechno,
jen sám před sebou neunikne.“

- Franz Kafka

Prolog

Československo, 1946

Bylo půl hodiny po půlnoci. Vzduch v ložnici byl vydýchaný, páchl potem a mědí. Cecílie obešla stolní lampičku strženou k zemi. Drátěné stínítko potažené béžovou tkaninou bylo zkroucené, žárovka uvnitř prskala, sem tam potemněla a zase se rozzářila, byla jediným zdrojem světla v jinak tmavé místnosti. Cecílie se sklesle došourala k oknu, v náručí držela něco zabaleného v krvavém prostěradle.

Celá se chvěla, čas ubíhal a ona už se začínala radovat, že jí aspoň jedna věc vyjde.

Vytáhla si z výstřihu řetízek se stříbrným přívěskem kříže, políbila ho a zaposlouchala se do deště bubnujícího na okenní parapet, to bylo to nejlepší, co teď mohla a chtěla slyšet. Nic víc, jen bubnující déšť a její uklidňující se dech.

Zírala z okna do noci. Po pihovaté tváři jí stékaly kapičky potu. Mokrý prameny rozčuchaných rezavých vlasů se jí lepily k obličejí i přes to, že ještě před pár minutami měla

úhledný drdol. Cítila tupou bolest na zátylku. Uvědomila si, jakou ta holka měla sílu. V bolestech jí drdol stiskla a potáhla. Potřebovala nějakou oporu, něco chytit a drtit v dlani, aby to vydržela.

Seběhlo se to tak rychle. Tak moc rychle.

Cecílie se nahnula přes krvavý uzlíček, kterému nevěnovala pozornost, a podívala se na spodní lemy dlouhé sukně, visely obtěžkané blátem a nepříjemně jí přiléhaly k nateklým kotníkům. Přední část zástěry od krve se jí lepi-la na stehna. Dech se jí zklidňoval, ale tlak v hrudi sílil. Do poslední chvíle si myslela, že to zvládne, ale zklamala sama sebe. Ptala se, proč si zubatá raději nevybrala ji.

Už jednou všechno ztratila a její život přestal dávat smysl. Kdyby nebylo pohledné, o deset let mladší sestry Marie, asi by svůj život ukončila už dávno.

Dívala se smutně na svůj odraz v okně. Měla tvář s hrubými mužskými rysy. Když si nezvýraznila oční linky, nos ve tvaru lilku poutal větší pozornost než její pronikavé zelené oči. Vlasy měla dlouhé, ale řídké, raději je nosila v drdolu, tak lépe zakryla prosvítající bělostnou kůži. Ani když byla mladá dívka, atraktivní si moc nepřipadala, a kluci kolem ní byli stejného názoru. Až na jednoho. Kvůli němu se každý druhý den holila a malovala, a to i přes to, že ji ujišťoval, že to dělat nemusí. Nakonec se vzali a měli spolu dceru. Druhá světová válka jí je oba vzala.

Skončila před osmi měsíci, ale ona měla jejich vraha stále v živé paměti. Od té doby se upnula ke Kristovi, to byl teď

jediný muž, kterému se zpovídala. Každé ráno a večer se k němu modlila, aby Marii nepotkal podobný osud jako ji. Od začátku někde v hloubi duše věřila, že tu o ni nejde.

Jakmile se Maruška narodila, uvědomovala si, že čím ona má méně, tím má její sestra více, a to ji naplňovalo. Marie jí to ovšem vyčítala, neuvědomovala si, že přesně o to starší sestře vždycky šlo, že nebyla obdarována žádným jiným talentem než vírou v ni. Vynaložila veškeré úsilí, aby podpořila její mimořádný talent, tedy zpěv. Od doby, kdy jim zemřeli rodiče, se o mladou sestřičku starala, jako by to byla její vlastní dcera. Obětovala všechny peníze, aby Marie mohla navštěvovat konzervatoř. Vždycky si myslela, že to sestra bere jako samozřejmost, ale jednou jí dokázala, že se mýlila. Teď si na ten důkaz vzpomněla.

Bylo to před šesti lety, ještě před válkou, tou dobou byla Marie ve třetím ročníku konzervatoře. V sobotu před nedělní mší požádala kněze, jestli by nemohla zazpívat v kostele. Kněz souhlasil a po mši Marie předstoupila před plný kostel. Cecílii i švagrovi a neteři poděkovala a zazpívala jejich oblíbený žalm. Klenutým prostorem se rozezněl ten nejnádhernější hlas, jaký kdy Cecílie slyšela. Stačilo pár tónů, a rozplakala se. Dva dny nato vypukla druhá světová válka a všechny naděje postupně odplouvaly, až zůstala jen bída a utrpení.

Když Marii před pár minutami slyšela křičet bolestí, její hlas už nezněl jako tenkrát v kostele, nebyl to ten chvějivý hlas plný něhy a citu, při kterém se vám zježily chlupy. Byl zanesený bolestí a beznadějí.

Cecílie stála u okna a přemítala o minulosti, uvědomila si, že uběhla dost dlouhá doba. Byla si už jistá, že se malé tělíčko v její náruči neprobere. Vyhlížela si místo, kam ho zakope.

Pootevřela okno a dívala se skrz husté provazce deště na velkou košatou jabloň. Potom přešla pohledem na starou litinovou pumpu.

Před chvílí v ní nabírala vodu a brodila se rozbahněnou pěšinou zpět do domu. Tehdy uslyšela první Mariin výkřik.

Před několika málo minutami ještě věřila tomu, že to sestra zvládne, věřila tomu, i když vešla promáčená do domu a položila vědro s vodou na rozpálenou pec, když si připravovala potřebné věci, aby pomohla a udělala všechno, co se od ní čekalo. Věřila, i když se potácela se všemi věcmi po schodech do patra, kde se srdceryvný křik rozléhal stále častěji. Dokonce i na podestě, kde jí uklouzla bota od bláta a ona upadla. Rukou shodila velký dřevěný krucifix, který se při dopadu na zem rozpůlil. Ježíš na něm ji pozoroval s tichou výčitkou, rozštíplý od pasu k podpaždí, ale Cecílie si nepřipouštěla, že je to špatné znamení, stále věřila. I když otevřela dveře do ložnice, pocit naděje přetrvával. Přikročila k ležící Marii a náhle si uvědomila, že je něco špatně, že její víra nejspíš nebyla dost silná, nebo Bůh chtěl prostě opak. *Jenže proč?*

Stála teď u okna a měla nutkání otočit se a vykročit z místnosti. Bála se však podívat pravdě do očí. Chtěla si ještě chvíli představovat možnost, že uslyší nádech a sestřin hlas. Marie na ni zavolá a bude si z ní utahovat, že to jenom hrála, aby viděla její ustaranou, vážnou tvář.

Ta představa se vzdalovala jako kámen vržený do bezzedné studny, až z ní nezbylo nic než chladný průvan.

Cecílie sebrala odvahu a otočila se. Nyní se balvan smutku přetočil a stoupal až k jícnu. Byl z něj vlhký pytel nespravedlnosti pomalu upouštějící vzduch. V hltanu se jí měnil v nekontrolované vzlyky.

Marie ležela na zemi vedle postele s roztaženými stehny, pod ní na koberci a dřevěné podlaze kaluž krve a plodové vody. V dlani volně svírala prostěradlo stažené z matrace.

Cecílie měla ještě v živé paměti, jak ho při porodních bolestech křečovitě svírala. Vpravo od rozkroku ležely velké kovové nůžky a několik hadrových plen nasáklých krví. Zátylek měla Marie opřený o noční stolek, dlouhé hnědé vlasy spleené potem, bradu na prsou, oči zavřené. Z tváře pomalu mizela pletová barva a střídala ji šed'.

Život z ní vyprchal ještě dříve, než se dítě dostalo ven. Cecílie byla v tu dobu rozhodnutá nechat ho v břiše, ale potom si uvědomila, že by ji přece nemohla pochovat s tělem toho spratka, kterého tak nenáviděla. Prostríhala se k němu nůžkami a osvobodila ji od něj.

Marie tehdy z posledních sil chytila Cecílii za ruku a slabým hlasem, jímž stěží přehlušila hučící déšť, jí zašeptala do ucha něco, co ji naprosto rozhodilo. V tom okamžiku však jen pokývla hlavou na souhlas. Marie vzápětí začala zpívat její oblíbený žalm. Zvládla jen jednu sloku, pak vydechla naposledy.

Cecílie nyní tiše a bez hnutí držela novorozence a vyčkávala.

Věřila na Boží spravedlnost, že se nemluvně neprobudí a ona nebude muset dodržet Mariin slib. Ale to, co se stalo potom, byla spíš Boží pomsta. Dětská bránice se nějakým záhadným způsobem dostala do křeče a novorozence to přimělo nadechnout se. Místností se rozezněl vřískající chlapecký pláč.

Nechtěla tomu uvěřit, jediné slovo, které byla schopna procedit mezi zuby, když ho uslyšela, znělo: „Parchant!“

Cecílii vyhrkly slzy zoufalství. Oči jí klesly k sraštělému, krvavému obličejí dítěte. Nechtěla to poslouchat. Dětský vřískot jí dráсал duši. Zacpala mu pusinku dlaní. *Drž hubu, ty...*

Dítě ale toužilo po životě, vrtělo hlavou, snažilo se dlaň sundat z obličejí. Cecílie se na ně nemohla ani podívat, s rukou na malém obličejí vyhlédla z okna. Dítě pomalu přestávalo bojovat, když vtom si Cecílie vzpomněla na slib, který dala sestře. Sundala rezignovaně dlaň z dětských úst.

Křik se nesl prázdným domem a balvan na hrudi jí ztěžkl.

V náručí držela kus vřískajícího masa zabaleného v krvavém prostěradle. Ano, tak ho teď viděla, jako přebytečné kotě z nečekaného vrhu.

Cecílie si setřela slzy a rozhodla se slib dodržet. Zněl: „Prosím tě, Cecilko, postarej se o něj a za žádných okolností neprozrad, kdo je jeho otec. Nikdy a nikomu.“

Rakousko, Sanatorium Dr. Hoffmanna, 1924

Matka mu přidržela kapesník pod bradou a Franz do něj vykašlal žluklý purpurový hlen. Vyčerpaně položil hlavu na propoceny polštář a upřel zrak ke dveřím. Nešlo mu do hlavy, kdo jimi před chvílí prošel. Fascinovalo ho to a děsilo zároveň. *Kdo to byl a jak to, že se tak náhle vypařil?*

Matka mu utřela krvavá ústa a podívala se, kam to zírá. Ne že by tam něco čekala, spíš jen proto, aby Franzovi ukázala, že ona halucinace nemá. Vrátila se pohledem k Franzovi, svésila soucitně hlavu a prohlížela si ho: oči zapadlé, rty popraskané, kůže vybledlá a jemná jako papír. Na hrudi mu ležela tenká deka a on dýchal s takovou námahou, jako by ho měla udusit. Stáhla mu ji pod prsa a nahmatala jeho vyzáblou ruku.

Franz se rozhlédl po pokoji, stěny byly světle zelené a kolem dokola, od země po parapet, viděl jen tmavě zelený, lesklý pórovitý nátěr. Zvláštní, pomyslel si, *zelená barva má pomáhat regeneraci. Je to barva rovnováhy, klidu a naděje. Tak proč se cítím jako vymačkaný citron?*

Vedle postele stál chromovaný stojan na kapačku s průhlednou, do půli naplněnou nádobou. Zvedl zrak a pozoroval odkapávající tekutinu. Poslední týden to byla jeho jediná strava. Sjížděl zrakem po hadičce, která byla zavedena kanylou do jeho loketního ohybu. *Takhle do citronu vymačkanou šťávu nikdy nedostanete.*

Z otevřeného okna za ním se linulo jarní švitoření ptáků. Toužil se z něj podívat, ale poslední dobou už neřešil,

co chce, spíše jen to, co může. Dýchal plytce a kontrolovaně, nechtěl plíce zase dostat do křeče. Když už se tak stalo, nemohl se nadechnout, a to zavánělo smrtí.

Jednou, když ještě mohl chodit, potkal na chodbě devadesátiletého muže a ten mu prozradil: „K tomu, abys žil, potřebuješ jedinou věc. Za žádných okolností nesmíš přestat dýchat, to je celé.“

Teď byl delší dobu v klidu, opatrně a zlehka dýchal, ale věděl, že to dřív nebo později zase přijde. Jednou za čas potřebovalo tělo větší přísun kyslíku, plytké dýchání už mu prostě nestačilo.

A sakra, je to tady. Tlak v hrudi mu začal pomalu sílit a nutil ho zhluboka se nadechnout. Vykašlal přebytečný hlen a přes velký strach se o nádech pokusil. *Skvělé*, vzduch prošel skrz relativně hladce. Znovu se uklidnil a upřeně se zahleděl k otevřeným dveřím na chodbu. Čekal, že opět přijde. Tak rád by se podělil o to, co tam viděl, ale všichni by si mysleli, že se zbláznil. A nejráději ze všeho by to popsal na papíře.

Při psaní měl všechno daleko víc pod kontrolou, mohl si vše důkladně promyslet. Neměl rád, když ho někdo nutil na cokoli reagovat rychle. Odpovídal často slovem „nevím“, aby si dopřál trochu času. A ta jeho nerozhodnost otce vytáčela. Franz však věděl, že to není nerozhodnost, jen zdrženlivost vůči nesprávné interpretaci vlastních pocitů. Všichni kolem prostě na něj byli moc rychlí. Pro něj byly odjakživa přirozenějším zdrojem komunikace tužka, pero nebo psací stroj.

O to těžší to měl právě teď. Rád by popsal, co viděl a cítil, ale neměl k tomu dostatek sil. Zvednout ruce bylo pro něj stejně obtížné jako zhluboka se nadechnout.

Matka na něj zírала s falešnou nadějí, že se všechno spraví, ale on věděl, že na psacím stroji už nikdy nic nenapíše. Nechtěl bojovat, chtěl jen, aby to skočilo. Jediné, co mu teď drželo oči otevřené, byla zvědavost, jestli se přízrak, nebo co to bylo, ještě jednou vrátí.

Do pokoje se opřel ostrý paprsek slunce. Na protější stěnu vykreslil obrys okna s mužskou siluetou. Franz si v první chvíli myslel, že je to on, než si uvědomil, že je to stín otce stojícího u okna a nejspíš jen bezduše zírajícího do ulice. Málem zapomněl, že za ním přišel. *Znovu ho zajímá něco víc než já. Co mohlo upoutat jeho pozornost? Jsou to cizí lidé kráčející po chodníku, nebo šed' asfaltu na silnici?* Franz věděl, že by to mohlo být cokoli, jenom ne on.

Kdyby se ho zeptal, co se vlastně mezi nimi stalo, což ze strachu nikdy neudělal, asi by se dozvěděl, že je všechno přeci úplně jasné. Otec to líčil už mnohokrát lidem, kteří se u nich doma zastavili na kus řeči. Franz býval při takové příležitosti vždycky zalezlý ve svém pokoji. Občas si však sedl za dveře a poslouchal. Dozvěděl se tak o sobě víc, než co bylo možné vyčíst z pohrdavých otcových očí.

Začínalo to větou: Celý život jsem těžce pracoval, všechno jsem obětoval pro své děti, především pro Franze, aby mu líтали pečení holubi do huby. Dal jsem mu naprostou svobodu učit se, co chce, nedával jsem mu žádnou

příčinu o něco se strachovat, a nevyžadoval jsem za to žádnou vděčnost. Ale znáte děti, víte, jak dokážou být vděčné. Přece jsem ale od něj očekával aspoň náznak pozornosti, znamení, že se do mě dokáže vcítit; místo toho se přede mnou odjakživa schovával, do svého pokoje, ke knihám, k výstředním myšlenkám; nikdy si se mnou nepromluvil otevřeně, Otýlii jen podporoval v její umíněnosti. Nehnul pro mne prstem, ale pro cizí by se rozkrájel.

Kdybych měl tvůj úsudek stručně shrnout, otče, tak mi nevyčítáš přímo neslušnost nebo něco zlého, ale to, že jsem vůči tobě chladný, cizí, nevďečný, a zablíváš mi to, jako by to byla moje vina, jako bych mohl otočením kormidla dát všemu jiný směr, zatímco ty na tom nemáš viny ani za mák. Leda snad tu, že jsi na mne byl příliš hodný. Hodný tak, že jsem na chvíli zapomněl, že jsi za mnou vlastně vůbec přišel. Stojíš bokem, jako bys vešel do tohoto pokoje, jen abys neurazil maminku.

Franzovi vyhrkly do očí slzy a podíval se na své tři sestry kousek od postele. Nejstarší Otýlie už tam nestála, právě obešla lůžko a sedla si k němu. Naproti viděl matku, žmoulala jeho kostnatou, bezvládnou ruku. Odtrhl se od usazených matčiných očí a pohlédl na Otýlii. Dosedla vedle něj, kolem krku červený šátek. Měla s ním problémy, hned jak vešla do pokoje, protože byl moc křiklavý vzhledem k povaze této rodinné návštěvy. Všichni v tomto světlém sterilním pokoji museli být v černém, jako velký, bezohledný kontrast. *Co mi tím chtějí sdělit? Že ve stejném oblečení půjdou za pár dnů na můj pohřeb? A co ode mě chtějí? Svolení,*

že tento šat je hoden mé maličkosti? Jediná Otýlie vnesla do jinak černobílého dne trochu barvy stejné jako mé prohnílé plíce, a to i přesto, že jí matka za šátek vyhubovala hned u dveří. Otýlie se však ohradila, věděla, že ocením její troufalost, která mně vždycky tak chyběla. Tu její rebelii jsem miloval.

„Chceš se napít, Franzi?“ zeptala se Otýlie a natáhla se pro sklenici čisté vody.

Stála na bílé plechové skřínce, kam si do šuplíku schoval pár poznámek z doby, kdy měl ještě sílu psát. Už několik týdnů nerozezněl symfonii na psacím stroji, která vždy proměnila bílý papír v něco víc než jen hořlavý materiál. Dnes byl první den, kdy se cítil tak unavený, že neměl nutkání psát ani přemýšlet, jen kontroloval dech, aby trpěl co nejméně.

Slunce zašlo za mrak a ostrý otcův stín ze stěny u dveří zmizel. V jeho zorném poli se objevila Otýlie. Měla vlasy vzadu pečlivě svázané do drdolu. Nejvíce se mu líbila, když si vlasy rozpustila, ale pro matku to bylo moc rebelské. Takhle zase vynikly její tmavé hluboké oči.

Otýlie se usmála a přiložila mu k ústům sklenici. S námahou polkl doušek a rozkašlal se.

„Dýchej zhluboka, Franzi,“ pohladila ho matka po vlasech a druhou rukou mu pod bradu strčila kapesník. Franz na matku pohlédl.

„Já nechci dýchat, chci pouze jedno, maminko.“ Matce se zaleskly oči a on v nich teď viděl upřímnou lítost. Ale

dlouho se do nich dívat nevydržel. Ve dveřích se zavlnil vzduch. Franz se celý rozechvěl. Něco se tam formovalo. Bylo to jako shlukující se černý dým. Blížil se k němu. Podíval se na Otýlii a ona mu jeho požadavek vyčetla z očí. Vysunula s vrznutím kovový šuplík a vytáhla blok. Položila ho před Franze a on se vysmekl z matčina sevření. Vzal si od Otýlie psací pero. Přiložil jeho špičku na papír a podíval se na přízračný shluk černých cárů u dveří. Už zase měly tvar lidské siluety. Levou rukou nahmatal Otýliin červený šátek a pevně ho sevřel. Pokusil se posadit, ale neměl sílu. Otýlie vstala a posunula ho, aby se mohl opřít o čelo postele. Franz se snažil vytočit hlavu k oknu. Chtěl otce přimět, aby se obrátil a viděl to. *Že to nevidí sestry ani matka, a dokonce ani Otýlie, ještě neznamená, že to neexistuje.*

Krk se mu ale zasekl, nemohl dál. Otec se schválně postavil tak, abych ho neobtěžoval pohledem. Dal mi k dispozici jen svůj rozpitý a slabý stín. Nečitelný, chladný a pomíjivý jako vyřčená slova.

Otočil hlavu zpět k papíru a sklopil zrak, aby se vyhnul temné postavě pomalu plující k němu. Z posledních sil začal psát. Matka ho pohladila po vlasech.

„Proč jsi mě nikdy neposlechl, Franzi?“

    Franz jí v duchu odpověděl: *Copak vy jste mě někdy poslouchali?*

    Slunce zase vykreslilo otcovu siluetu ostře na zeď.

Jeho plochá černá ruka sáhla do kapsy a vytáhla kapesník.

Otcův stín se vysmrkal. Franz upustil pero a matka ho znova uchopila za ruku. Dvěma dalším sestřám klesla hlava. Otýlie se podívala na papír, bylo tam napsáno:

„První známkou začínajícího poznání je touha zemřít. Proč je ale na cestě k smrti tolik zastávek, proč jde vše tak pomalu?“

Neznámá přízračná postava hrozivě a v tichosti plula k němu. Franzovo čelo se orosilo studeným potem, cítil v hrudi zesilující tlak, jako by ta bytost nad ním přebírala kontrolu. Byl nucen zhluboka se nadechnout, a když tak učinil, přepadl ho kašel. Matka mu rychle dala před ústa kapesník a ten se naplnil krví. Tělo se mu začalo chvět. Přízrak už byl u postele. Chtěl před ním utéct, protlačit se matrací na zem a odplazit se do rohu. *Kdo to je a co po mně chce?*

Franz už neměl nutkání panicky tahat matku za ruku ani se zatajeným dechem mířit prstem ke dveřím. Byl by zase za blázna, jako když se to objevilo poprvé.

„Asi má chudáček halucinace.“

On však dobře věděl, že to halucinace není, ty mají duševně nemocní, psychicky labilní, ne lidé, jimž v plicích řádí tuberkulóza.

Prostě to viděl, protože to tady bylo a přálo si, aby to viděl jen on.

Co po mně chceš? pronesl v duchu Franz. Sestry i Otýlie se otočily směrem, kam se Franz vyděšeně díval. Matka také vyjeveně hleděla do místa nad postelí, nejspíš s bolavou myšlenkou:

Můj jediný syn umírá a teď zírá do světla, které ho odvede na onen svět.

Mami, tohle není žádné světlo, je to černý strašidelný oblak dýmu ve tvaru mužské postavy. Čím více se přibližuje, tím více se mi tělo třese a vibruje. Mám pocit, že se za chvíli rozletím. Vybuchnu jako sopka. Končetiny mi odletí od těla, plesknou o zelený nátěr na stěnách, svezou se po něm na zem a zanechají za sebou rudou šmouhu. Hrudník mi exploduje a plíce se přilepí ke stropu.

Franzovi začaly drkotat zuby. Chytil lem příkrývky a vytáhl si ji až pod bradu. Střelil po matce a po Otýlii zoufalým pohledem a potom se zase zahleděl nad sebe.

Vystoupalo to ke stropu a shlíželo to na něj. Obličej jako vibrující šmouha, vystouplé lícní kosti a široká ramena. Plulo to nad ním jako jeho temný odraz v zrcadle. Nohy tomu pomalu klesaly dolů k jeho skutečným, schovaným pod dekou. Přízrak levitoval, jako by měl tělo ponořené do neviditelné průzračné tekutiny. Franz se snažil zahlédnout ostřeji rysy v obličejí, ale marně, připadalo mu, že bytost snad žádné nemá, přesto cítil, že na něj upřeně hledí.

Temná postava napřáhla ruku a vyzvala ho, aby udělal totéž. Franz pokorně zvedl ruku ke stropu. Neznámá bytost začala klesat a její prsty se blížily k jeho. Když jí chtěl znovu pohlédnout do tváře, před očima se mu zablesklo a vibrující šmouha se na krátkou chvíli zastavila. Zjevila se v ní mužská tvář. Černé, neupravené vlasy, tmavé oči a přes oko velká jizva.

„Pomoz mi, Franzi, prosím, pomoz mi,“ pronesla zoufale.

Franz byl překvapený, měl pocit, že ho přízrak přišel potrestat nebo zničit. Franzovy prsty zapluly do chladného, tmavého, vlnícího se dýmu v podobě dlaně. To, co následovalo, nečekal. *Požádat někoho o pomoc a potom do něj vyslat takovou ránu?* Tělo se mu prohnulo do luku, jako by ho chtěl někdo zlomit přes koleno. Vytřeštil oči a z nosu a uší mu vystříkla krev. Pravé ucho pokropilo matku a levé Otýlii. Dech se mu vzpříčil v krku. Ve strnulé póze vydržel pár vteřin, pak se tělo uvolnilo a dopadlo bezvládně na postel. Franz ztratil vědomí.

Když se Franz večer vrátil z nemocnice, byl překvapený, jak se mu ulevilo. Matka mu o jeho silném záchvatu řekla. Samozřejmě netušila, že v tom měl prsty podivný přízrak muže s jizvou. Ať už s ním pak doktoři udělali cokoli, moc se mu ulevilo.

Večer po návratu z nemocnice mohl konečně bezstarostně dýchat. Měl z toho takovou radost, že nedokázal, a možná ani nechtěl usnout. Uvařil si velký hrnek zeleného čaje, popíjel ho a dlouho do noci si četl. Usnul až nad ránem. Teď se probudil z otřesného snu a se silným nutkáním močit.

Odkryl deku a pohlédl do rozkroku. Pod trenýrkami mu vyrostl gigant. Snažil se ho zastrčit a schovat mezi stehna, ale byl moc tvrdý. Za normálních okolností by to neřešil, nyní však musel projít přes kuchyň, kde se smály jeho sestry. Ukázat se jim v takovém stavu se rovnalo společenské sebevraždě.

Obvykle vstával brzy ráno, když všichni ještě spali, a on tak mohl projít prázdnou kuchyní a jediným jeho problémem bylo, jak pevný kolík nasměrovat do mísy, aby kolem nenadělal svinčík. Jediný, kdo mohl u nich doma zanechat takovou stopu, byl on. Jeho tři sestry i máma si sedaly. A otec? U něj to přece nepřicházelo v úvahu, on si dával pozor. Vždycky to svedl na něj.

Franz někdy myslel na své dva bratry, kteří zemřeli záhy po narození. Jaký by měl život, kdyby byly síly vyrovnané? Určitě by otci neležel tak v žaludku. S jistotou mohl říct, že aspoň jeden z bratrů by se potatil a Franz by mohl mít více prostoru svobodně dýchat. Někdy přemýšlel, proč vlastně zemřeli. Možná jen proto, aby otec trpěl. Jak se asi cítí rodič, který má za syna nevděčníka?

Teď však nebyl čas na dalekosáhlé teorie, co kdyby... tělo se potřebovalo rychle vymočit a dávalo to silně najevo. Franz si sedl na postel. Dlaní si začal mnout rozkrok a druhou rukou si jezdil po stehně v domnění, že to pomůže. Možná na chvíli to tak vypadalo, ale během pár sekund musel přidat další pohyb. Odváděl mysl od pozornosti nad zesilujícím tlakem v podbřišku. Vstal z postele a přál si otevřít dveře a projít nerušeně do koupelny. To teď ale bylo nemožné.

Kdyby vyšel, všichni by upřeli zrak na kuželovitou bouli a stal by se terčem posměchu. Podíval se dolů a připadal si, že tam schovává salátovou okurku. Nedovedl si představit, že by takhle opustil pokoj.

Přešel ke dveřím a uslyšel pronikavý smích obou sester i klidný mámin hlas. Přikrčil se a podíval se klíčovou dírkou, která byla naštěstí bez klíče. Záchvaty kašle ho prý ještě hned tak neopustí, a aby mohla maminka rychle za ním, bylo nežádoucí zamykat se. Možná jen stačilo zakázat mu to, nebo ho požádat, aby se nezamykal, otec ale raději klíč ze dveří vytáhl a schoval.

Franz začal přešlapovat na špičkách. Napětí v něm nekontrolovaně rostlo. Situace mezi stehny se stávala čím dál nevladatelnější.

Podíval se klíčovou dírkou. U jídelního stolu zatím nikdo nesešel. Sestry se motaly kolem matky, která stála u kuchyňské linky a chystala snídani. Otec s Otýlíí tam nebyli. Sledoval pozorně dění v místnosti a poslepu nahmatal kliku. Obě sestry se otočily zády k němu. Už chtěl otevřít a využít příznivou situaci, když však odlepil oko od klíčové dírky, uslyšel ve dveřích koupelny zašramotit klíč. Znova se podíval skrz průzor a ze dveří vycházel otec. Měl prošedivělé, krátce střižené vlasy, mohutnou postavu, pod nosem černý knírek a v ruce držel noviny.

„Do psí nohy,“ zaklel Franz a rychle pustil kliku. Odvrátil se od dveří a zklamaně zavrtěl hlavou. Frekvenci přešlapování musel zase zrychlit, měl pocit, že mu někdo nasypal do močového měchýře kypřící prášek.

Nejdřív si pomyslel: *Dobře, že jsem zaváhal.* Dojít s výčnělkem ke dveřím a zjistit, že jsou zamčené, nebo zastavit se o mohutnou otcovu postavu by bylo tragické.

Jenže co bude dělat? Stál tady už nejmíň pět minut a tlak v podbřišku stále narůstal. Přiložil ucho ke dveřím. Slyšel štěbetání sester a otcův hlas:

„Kde je Franz? On s námi nesnídá?“ Starostlivá věta zabalená v pohrdavém tónu.

Franzovo oko se znovu přilepilo k dírce. Matka s pánví v ruce se natočila k otci: „Včera dlouho četl, nech ho spát.“

Otec pohlédl na dveře pokoje. Franz měl pocit, že ho vidí a okomentuje to slovy: „*Co se schováváš v té své ulitě? Nestojím ti ani za to, abys se mnou posnídal?*“

Ale nestalo se to, neviděl ho, jen zavrtěl hlavou a sedl si na své místo do čela stolu.

Franzův měchýř na nic nečekal, stále se plnil. Měl pocit, že pokud ho za několik sekund nezačne upouštět, moč mu stoupne zpátky do krku.

Proč není tělo uzpůsobené, aby mohlo moč pomalu vypotit? Muselo by se sice více větrat a prát, ale jeho ranní problém by byl vyřešený.

Franzovi na čele vyrazil pot, překřížil si nohy a mírně podřepil. Začal těkat očima po pokoji a hledat jiné východisko. Polštář, peřina, matrace. Pomočit postel by v jeho věku bylo určitě horší než vyjít s anténou do kuchyně, pomyslel si Franz. Vzpomněl si, jak se ještě ve dvanácti letech počurával a otec na něj řval. Míval takové zvláštní sny, že se mu chce na záchod. V tom snu se probudil, šel do koupelny, a když stál nad mísou, oddechl si a bezstarostně to vypustil. Záhy ucítil teplo a vlhkost matrace. Teprve potom se opravdu probudil.